

РЕШЕНИЕ

№ 7370

гр. София, 23.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 80 състав, в публично заседание на 19.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Виржиния Петрова

при участието на секретаря Цветелина Заркова, като разгледа дело номер **5205** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от АПК във вр. с чл.172, ал.5 от ЗДвП и е образувано по жалба от В. К. С.-ЕГН-[ЕГН], чрез адв.И. М. против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка №25-4332-001836/01.04.2025г. на полицейски инспектор към СДВР, отдел Пътна полиция, издадена на основание чл.171, т.2а, б.А от ЗДвП.

Жалбоподателят оспорва материалноправното твърдение, че М. А. Г. е управлявала автомобила на жалбоподателката със СУМПС, издадено от О. кралство Великобритания, след изтичане на допустимия 3-месечен срок на ползване на чуждестранното СУМПС в България. Посочва, че два месеца преди 07.03.2025г. тя е пристигнала в България, което обстоятелство представлява рестартиране на 3-месечния срок по чл.162, ал.2 ЗДвП. Намира, че освен нарушение на материалния закон, е налице и нарушение на принципа на съразмерност- мярката се явява крайно тежка, превишаване на правомощията - при наличие на гранична спорна ситуация органите е следвало да използват по-леки средства, както и вследствие наложената ПАМ, не може да се ползва МПС.

В съдебно заседание, жалбоподателят се представлява от адв.М., а ответникът, редовно призован, не изпраща представител.

Въз основа на събраните по делото доказателства, съдът приема за установено следното от фактическа страна:

На 07.03.2025г. около 12.26ч., в [населено място], по [улица], с посока от [улица] към ул.400, водачът М. Г. управлявал лек автомобил „Форд Ф.“ с ДК [рег.номер на МПС], като при проверката от служители на СДВР, отдел ПП, се установява, че водачът управлява със свидетелство за управление на МПС №GEORG851012M99RP, издадено във Великобритания и със срок на валидност 26.01.2032г.; констатира се, че водачът е български гражданин и управлява с посоченото СУМПС повече от три месеца след последното му влизане в страната, което е 09.12.2023г.

На М. А. Г. е бил съставен Акт за установяване на административно нарушение ГА №3649608 от 07.03.2025г. за нарушение на чл.162, ал.1 от ЗДвП – български гражданин управлява МПС с чуждестранно национално свидетелство без да е подменено след пребиваване повече от три месеца. В хода на административнонаказателното производство за иззети са СРМПС[ЕИК] и 2 бр. рег.табели на автомобила.

От полицейски инспектор към СДВР, отдел Пътна полиция, е издадена обжалваната в настоящото производство ЗППАМ №25-4332-001836/01.04.2025г., с която на В. К. С., в качеството му на собственик на л.а. „Форд Ф.“ с ДК [рег.номер на МПС], е наложена принудителна административна мярка: прекратяване на регистрацията за срок от 6 месеца, за това, че собственото му МПС е управлявано от М. Г., като е описана фактичката обстановка и посочен съставения за това АУАН ГА №3649608 от 07.03.2025г.

При извършената по реда на чл.168, ал.1 от АПК служебна проверка на законосъобразността на оспорената заповед на основанията, посочени в чл. 146 от АПК, съдът намира следното:

Заповедта е издадена от компетентен орган по смисъла на чл.172, ал.1 от ЗДвП, което се установява от представените Заповед № 513з-6400/07.07.2023г.

Оспорената заповед е в писмена форма и съдържа необходимите реквизити по чл.59, ал.2 от АПК и чл.172, ал.1 от ЗДвП. Посочени са както правните, така и фактически основания за издаването ѝ. Липсват допуснати съществени нарушения на производствените правила.

Оспорената заповед е издадена в нарушение на материалния закон Според изложеното в нея, принудителната административна мярка е на основание чл.171, т.2а, б.А от ЗДвП. Съгласно тази разпоредба за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства – за срок от 6 месеца до една година.

В случая ПАМ е обоснована с допускане/предоставяне от жалбоподателя В. С. управлението на собствения ѝ лек автомобил от М. Г., притежаваща СУМПС, издадено във

Великобритания, неподменено повече от три месеца при пребиваване на територията на РБългария. Полицейският орган- инспектор ОПП, СДВР е възприел, че е налице хипотезата по чл.171, т.2а, б.А от ЗДвП на управление на чуждо МПС от неправопособен водач, при която ПАМ се прилага спрямо собственика на МПС.

Между страните няма спор, че на процесната дата М. Г. е управлявала описаното в заповедта МПС - собственост на В. С., но съдът счита, че не се установява водачът да е неправоспособен. Няма спор и че Г. не притежава българско СУМПС, но притежава свидетелство, издадено във Великобритания, за което няма твърдения да е невалидно, както и за същото се установява, че е със срок до 26.01.2032г. Разпоредбата на чл.162, ал.1 от ЗДвП дава право на българските граждани да управляват моторни превозни средства на територията на Република България с чуждестранно национално свидетелство, когато то не е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария в срок до 3 месеца от датата на влизането им в страната.

На 31.01.2020г. влиза в сила Споразумението за оттеглянето на О. кралство Великобритания и С. И. от Европейския съюз и Европейската общност за атомна енергия, при което О. кралство напуска Европейския съюз. Последва преходен период до 31.12.2020 г., през който правото на ЕС продължава да действа за Великобритания. С изтичането на този единадесетмесечен преходен период, считано от 01.01.2021г., по отношение на О. кралство вече не са приложими нормите на правото на ЕС. Съответно, тъй като беше член на ЕИП производно от членството си в ЕС, Великобритания престана да бъде договаряща страна по Споразумението за ЕИП на 31.01.2020 г., но запази правата си по Споразумението до изтичането на преходния период до 31.12.2020г. Междувременно, договарящите страни по Споразумението за ЕИП - членове на ЕАСТ сключиха отделно Споразумение за разделяне с О. кралство на 28.01.2020 г., което до голяма степен преповтаря релевантните части от съдържанието на Споразумението за оттеглянето на О. кралство от ЕС. От изложеното следва, че считано от 01.01.2021 г. Великобритания не е договаряща страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство и издадените от нея свидетелства за управление на МПС не са издадени от държава-членка на ЕС, нито от държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство.

Съдът намира, че настоящата хипотеза се развива съобразно Конвенцията за пътно движение от 1968г., която е част от международното публично право, създадена от Организацията на обединените нации, а не в рамките на Европейския съюз. Както Република България, считано от 28.12.1978 г., така и О. Кралство, считано от 28.03.2018 г. са договарящи страни по Конвенцията и по силата на чл. 41, ал. 2 б. "б" от същата, изведеното в чл. 161 ал. 1 т. 1 от ЗДвП свидетелство за управление на МПС, издадено в една от двете държави е валидно на територията на другата, ако отговаря на изискванията на Приложение № 6 на конвенцията. Макар и напуснало Европейския съюз и Европейското икономическо пространство, О. Кралство продължава да е договаряща страна по Конвенцията за движението по пътищата. Издадените във Великобритания свидетелства за управление на моторни превозни средства (СУМПС) отговарят на приложение № 6 към тази конвенция.

В случая няма застъпено твърдение, че издаденото от Великобритания СУМПС не отговаря на приложение №6 от Конвенцията, на изискванията за форма, език, срок на валидност

и категории превозни средства, за чието управление е издадено, поради което следва да се счита, че то е валидно за територията на България към датата на проверката на 07.03.2025г.“

Тъй като не се установяват изискуемите предпоставки за прилагане на процесната ПАМ, то оспорената заповед е издадена в несъответствие с материалния закон и следва да се отмени.

С оглед извода относно изхода на спора жалбоподателят има право да му бъдат присъдени направените по делото разноски. Същите са в размер на 654.45 евро.

Мотивиран така и на основание чл.172, ал.2 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на В. К. С.-ЕГН-[ЕГН], чрез адв.И. М. Заповед за прилагане на принудителна административна мярка №25-4332-001836/01.04.2025г. на полицейски инспектор към СДВР, отдел Пътна полиция, издадена на основание чл.171, т.2а, б.А от ЗДвП.

ОСЪЖДА СДВР да заплати на В. К. С.-ЕГН-[ЕГН] от [населено място] направените по делото разноски в размер на 654.45 евро, представляващи внесени държавни такси пред АССГ и ВАС и възнаграждение за процесуално представителство.

На основание чл.172, ал.5 от ЗДвП решението е окончателно.